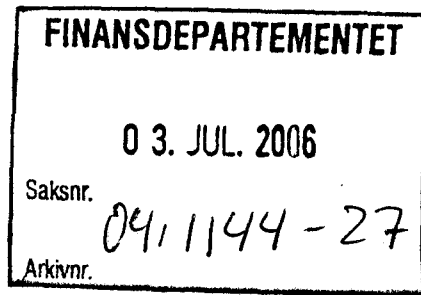

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Deres ref:
04/1144 SL EL/rla

Vår ref:
Fb/kredit-regler-hør

Arkiv:
52

Dato:
30.06.06

Unngåelse av internasjonal dobbeltbeskatning – OLF-høring til endringsforslag i sk.l §§ 16-20 flg og sk.forskr. §§ 16-28

1. Innledning

Oljeindustriens Landsforening, OLF, viser til Finansdepartementets brev av 29.03.06 med tilhørende høringsnotat der det foreslås endringer i regelverket for fradrag i norsk skatt for skatt betalt i utlandet.

OLF er tilfreds med at Finansdepartementets forslag har som intensjon å bedre ivareta hensynet til å unngå dobbeltbeskatning og vi mener at departementets høringsnotat på flere punkter innebærer forbedringer som OLF kan gi tilslutning til. Kommentarene nedenfor begrenser seg til å berøre de punkter i høringsnotatet som er vesentlige for OLFs medlemsbedrifter.

2. Deltakerlignede selskap og NOKUS-selskap - skatt betalt i tredjestater (kap. 5.1)

Departementet foreslår i kap. 5.1 at norske deltakere i NOKUS-selskaper og deltakerlignede selskaper som i utlandet er gjenstand for selskapsligning, på visse vilkår kan kreve fradrag for skatt betalt i tredjestater. Forslaget innebærer en utvidelse av kreditfradraget, og representerer en forbedring i forhold til dagens ordning. OLF merker seg imidlertid at departementet legger opp til vesentlige begrensninger i fradragsretten for tredjestatsskatter.

OLF stiller seg i utgangspunktet positiv til departementets forslag om å utvide kreditfradraget til også å gjelde skatt betalt i tredjestater. En slik utvidelse vil helt klart avverge eller redusere muligheten for dobbelbeskatning når NOKUS-selskapet (eller utenlandsk deltakerlignet selskap) driver virksomhet i et tredjeland, f.eks. gjennom fast driftsted hvor inntekten også skattlegges.

Den nære sammenhengen mellom beskatningen av selskapet og selskapsdeltakerne i Norge tilsier at det må være uten betydning hvorvidt den utenlandske skatten er betalt i selskapets hjemland eller i tredjestater. En utvidelse av fradragsretten bør videre gjelde uavhengig av hvordan eventuell dobbelbeskatning i selskapets hjemland forebygges eller søkes avverget. Hensynet til å unngå økonomisk dobbelbeskatning av de norske selskapsdeltakerne taler for en generell utvidelse av kreditretten, noe departementet også har fremhevet i høringsnotatet.

OLF støtter derfor departementets forslag om å utvide kreditfradraget i sktl. 16-20 annet ledd til også å gjelde skatt som selskapet har betalt i tredjestater.

Departementets forslag inneholder imidlertid vesentlige begrensninger i retten til kreditfradrag for tredjelandsskatt. I høringsnotatet legges det opp til at fradrag bare vil være aktuelt dersom norske myndigheter kan kreve opplysninger om selskapets inntekts- og formuesforhold, og dette skjer i medhold av folkerettslig overenskomst med den staten hvor selskapet er hjemmehørende. Departementets begrunnelse for dette er ligningsadministrative hensyn og kontrollmessige problemer som en generell utvidelse av kreditretten ellers antas å ville medføre. I tillegg mener departementet at gode grunner tilsier at man går lenger i å lempe for økonomisk dobbelbeskatning når selskapet er lokalisert i et skatteavtaleland, enn når dette ikke er tilfelle.

OLF deler imidlertid ikke departementets vurderinger på dette punkt, da vi mener forslaget går for langt i å begrense retten til kreditfradrag. Dette vil bli kommentert nærmere nedenfor.

For det første vil et krav om skatteavtale eller annen folkerettslig overenskomst med selskapets hjemland medføre en betydelig innsnevring i bestemmelsens praktiske virkefelt. Dette gjelder særlig i forhold til NOKUS-selskaper, da disse normalt vil være hjemmehørende i land Norge ikke har skatteavtale med. For OLFs medlemsbedrifter hvor problemstillingen med tredjelandsskatt kan tenkes å være aktuell, vil forslaget få liten eller ingen praktisk betydning i forhold til dagens ordning. OLF mener dette er uheldig når kreditfradraget først utvides til også å gjelde tredjelandsskatt.

Departementets forslag vil dernest kunne føre til uheldig forskjellsbehandling. For eksempel vil kreditfradraget i Norge bli vidt forskjellig hvor to NOKUS-selskaper (og/eller deltakerlignede selskaper) begge driver virksomhet i det samme tredjelandet og er ilagt samme skatt der. I et slikt tilfelle vil de norske aksjonærene/deltakerne kunne kreve fradrag for skatt ilagt i selskapets hjemland uavhengig av om det foreligger skatteavtale, mens fradrag for skatt betalt i tredjelandet vil bero på om det foreligger skatteavtale med selskapets hjemland. OLF mener at et slikt resultat virker lite rimelig. Dessuten har vi vanskelig å se en reell begrunnelse for å avskjære kreditfradrag for tredjelandsskatt når tilsvarende begrensning ikke gjelder i forhold til skatt i det land hvor selskapet er hjemmehørende.

For det tredje er departementets forslag lite treffende i forhold til de ligningsadministrative og kontrollmessige hensyn departementet har fremhevet. Særlig det siste om mulighet for innsyn og informasjonsutveksling synes å ha vært avgjørende for departementet. Selv om gode grunner taler for å gå lenger i å lempe for økonomisk dobbelbeskatning når selskapet er lokalisert i et skatteavtaleland, bør dette etter OLFs vurdering ikke være avgjørende for om fradragsrett skal innrømmes. Er skatten betalt i en tredjestat Norge har skatteavtale med, vil man normalt kunne utveksle informasjon om skatteforhold vedrørende personer eller selskaper som ikke er hjemmehørende i noen av avtalestatene, se eksempelvis OECD mønsteravtalen (art. 26 punkt 1) og bistandskonvensjonen mellom Europarådet og OECD (art. 1 punkt 3).

Det sentrale i forhold til kontrollmuligheten bør derfor være om det foreligger skatteavtale med den staten hvor skatten er betalt. Har norske myndigheter tilsvarende rett til opplysninger om selskapets inntekts- og formuesforhold direkte fra tredjestaten bør dette være tilstrekkelig for at kreditfradrag kan innrømmes. En slik bestemmelse vil dessuten redusere muligheten for uheldig eller urimelig forskjellsbehandling med hensyn til kreditfradrag for skatt betalt i tredjestater.

3. Utenlandsk kildeskatt på utbytte fra utenlandske selskaper som er gjenstand for deltakerligning eller NOKUS-ligning i Norge (kap. 5.2)

I kap. 5.2 tar departementet opp problemstillingen knyttet til kreditfradrag for utenlandsk kildeskatt ilagt utbytte eller overskuddsutdelinger fra utenlandske selskaper som er gjenstand for deltakerligning eller NOKUS-ligning i Norge. Departementet legger til grunn at det ikke svares norsk skatt på inntekten med kilde i utlandet for upersonlige skattytere, følgelig er vilkåret for kreditfradrag etter sktl. § 16-20 første ledd heller ikke til stede. Departementet anser dette som et problem av mer generell art og foreslår ingen tilpasninger på dette området.

OLF er ikke uenig i departementets generelle utgangspunkt men mener derimot at kreditbestemmelsen i sktl. § 16-20 bør utvides til å dekke dobbelbeskatning som oppstår i de tilfeller som omhandles her. Den norske og utenlandske skatten er riktignok ilagt forskjellige inntektsarter, henholdsvis i Norge på andel av overskudd etter hvert som dette *opptjenes* og i utlandet som utbytte ved *utdeling* av overskuddet. Dette endrer imidlertid ikke at det reelt sett er samme inntekt som er gjenstand for beskatning i de to statene .

Det forhold at problemet er av generell art og heller ikke avverges ved kreditfradrag som følge av skatteavtale, kan etter OLFs syn ikke være til hinder for at det innrømmes kreditfradrag i Norge. Når skatten er ilagt det samme skattesubjektet, dvs. de norske aksjonærene/selskapsdeltakerne, må det først og fremst være hjemstatens ansvar å sørge for at dobbelbeskatning avverges. Dette synes også å være lagt til grunn av Finansdepartementet i uttalelse inntatt i Utv. 2001 s. 1641 hvor kreditfradrag etter sktl. § 16-20 første ledd ble innrømmet med følgende begrunnelse:

"Skattyter (norsk aksjonær) skattlegges i Norge for inntekt med amerikansk kilde (utbytte med kilde i fremmed stat). Samme subjekt (skattyter) er ilagt skatt i USA av reelt samme inntekt, riktignok som deltaker i et transparent amerikansk selskap og andel av dettes overskudd".

Etter OLFs syn gjør tilsvarende synspunkt seg gjeldende på den reelle dobbelbeskatning som oppstår når norske selskapsdeltakere og NOKUS-aksjonærer ilegges utenlandsk kildeskatt ved utdeling av inntekt som allerede er løpende beskattet i Norge. OLF mener derfor at kreditbestemmelsen i sktl. § 16-20 første ledd bør utvides til også å omfatte dobbelbeskatning som oppstår i situasjoner som nevnt i høringsnotatet kap. 5.2.

4. Kreditfradrag i særskatt etter petroleumsskatteloven (kap. 5.4)

OLF er enig i at kreditfradrag etter skatteloven forutsetter at inntekten har kilde eller formuen befinner seg i utlandet. OLF er derfor ikke uenig i at dette presiseres i lovteksten. Vi stiller imidlertid spørsmål ved om ikke utenlandsk skatt ilagt virksomhet som finner sted i tilstøtende havområder, jfr pskl. § 1 b, ved at petroleumsförekomster strekker seg ut over midtlinjen i forhold til den annen stat, også må være krediterbar. Det er ved gjensidige avtaler vanligvis avtalt at Norge er forbeholdt beskatningsretten. Er dette imidlertid ikke tilfelle, må skatt ilagt i utlandet på denne virksomheten være krediterbar i Norge.

5. Det maksimale kreditfradrag – generelt begrenset kreditmetode (kap. 5.5)

Norge har i dag en kreditmetode som er generelt begrenset. Det vil si at kreditfradraget er begrenset til den del av samlet norsk skatt som faller på den samlede utenlandsinntekten. Det er altså ingen begrensning per land eller kilde. Departementet ønsker å opprettholde en

generelt begrenset metode, men foreslår å skille utenlandsinntekten i tre kategorier. De tre kategoriene er inntekt fra lavskatteland, petroleumsutvinning i utlandet og annen utenlandsinntekt. Formålet er å unngå at selskaper blander inntekter fra virksomhet med høy og lav skatt for derigjennom å redusere norsk skatt på lavt beskattet inntekt i utlandet.

For å gjennomføre en slik inndeling i kategorier, må selskapene foreta en allokering av inntekter og kostnader til de tre kategoriene. Det må deretter foretas separate beregninger av hvilken del av den utenlandske skatten som skal henføres til de tre kategoriene og dernest av hvilken del av den samlede norske skatten som kan henføres til hver av de tre kategoriene. For selskaper som har virksomhet i mange land og i flere av de tre kategoriene, kan dette medføre krevende beregninger som også vil innebære skjønnsmessige fordelinger av felleskostnader som ikke kan direkte henføres til en av kategoriene. Det er derfor klart at dette kan bli ressurskrevende for det enkelte selskap å gjennomføre og for ligningsmyndighetene å følge opp og også sannsynligvis skape et nytt konfliktområde under ligningsbehandlingen.

Departementet foreslår at utenlandsinntekt knyttet til utvinning av petroleum i utlandet skilles ut som en egen inntektskategori. Det foreslås imidlertid at inntekter knyttet til undersøkelse og rørledningstransport ikke skal omfattes av denne inntektskategorien fordi de normalt ikke beskattes høyere enn inntekter fra annen virksomhet. Når det gjelder undersøkelsesvirksomhet i betydningen letevirksomhet, så er dette en integrert del av et hvert oljeselskaps utvinningsvirksomhet. Undersøkelsesvirksomhet gir ikke inntekter før petroleum er påvist og utvinning startet. Det virker derfor ikke riktig å skille dette fra den øvrige utvinningsvirksomheten. Når det gjelder rørledningstransport, så skattlegges det i enkelte land, som Norge og UK, som en del av utvinningsvirksomheten. I andre land beskattes det som ordinær virksomhet, men sjelden lavere enn ordinær norsk skatt. Det skulle derfor heller ikke være behov for å skille ut rørledningstransport fra utvinningsvirksomhet i de tilfeller et selskap er involvert i begge deler. Dersom rørledningstransport inngår som en integrert del av virksomheten i en utvinningstillatelse, vil det også by på problemer og skille ut inntekter og kostnader knyttet til denne. Dette forsterkes av at det enkelte selskap ofte kun er deltaker med en forholdsvis liten eierandel i et joint venture og dermed har begrensede muligheter i praksis for å kreve egne spesifikasjoner fra operatør.

OLF vil be om at det i forarbeidene til et eventuelt forslag om å skille utenlandsinntekten i kategorier, slås fast at det ikke er nødvendig å skille inntekten i kategorier dersom kategoriene er underlagt samme skatteregime og samme skattesats.

6. Tidfestingsforskjeller (kap. 5.7)

Departementet forslår at ubenyttet kreditfradrag utover det maksimale kreditfradraget i det året fradagsretten oppstår skal kunne frem- og tilbakeføres til fradrag innenfor det maksimale kreditfradraget et senere eller tidligere år. OLF ser på dette som et positivt skritt i riktig retning. Det er imidlertid foreslått at ubenyttet fradrag kun skal kunne fremføres i tre år, og tilbakeføres i tre år, samt at frem- og tilbakeføringsadgangen kun skal gjelde innenfor hver av de tre inntektskategoriene. Det er også foreslått at ubenyttet kreditfradrag skal frem- eller tilbakeføres til inntektsår som ligger nærmere det året da fradagsretten oppstår, før det kan frem- eller tilbakeføres til inntektsår som ligger fjernere fra dette inntektsår. En frem- og tilbakeføringsadgang slik departementet har foreslått, vil etter OLFs mening ikke være tilstrekkelig til å forebygge dobbelbeskatning ved tidfestingsforskjeller.

Eksempler på at en tre år frem- og tilbakeføringsperiode ikke vil være tilstrekkelig til å forebygge dobbelbeskatning, kan være ulike avskrivningsregler i Norge og utlandet, samt beskatning av opsjoner.

Eksempel 1:

Forutsetter et norsk AS som kun driver utenlandsaktivitet via en filial i Utland. Selskapet foretar en investering i 2006 på 1000 i en maskin som saldoavskrives. I Norge er satsen 20%, mens den i Utland er 25%. Videre forutsettes en fast inntekt på 500 pr år. Skattesatsen er 28% i begge landene.

	2006		2007		2008		2009		2010		2011		2012	
	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland
Inntekt	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500
Avskrivning	200	250	160	188	128	141	102	105	82	79	66	59	52	44
Resultat	300	250	340	313	372	359	398	395	418	421	434	441	448	456
Skatt 28%	84	70	95	88	104	101	111	110	117	118	122	123	125	128
Maks kredit	84		95		104		111		117		122		125	
"Til gode" innenfor maks kredit	(14)		(8)		(4)		(1)		-		-		-	
Ubenyttet kreditfradrag	-		-		-		-		1		2		2	

Eksemplet viser at en fra og med 2012 ikke vil få fradrag for skatt betalt i utlandet som en følge av ulike avskrivningsregler i Norge og i Utland. Departementets forslag om at ubenyttet kreditfradrag skal periodiseres til inntektsår som ligger nærmest det året da fradragsretten oppstår, er med på å begrense tilbakeføringsadgangen. I eksempelet illustreres dette ved at ubenyttet kreditfradrag i 2010 må føres tilbake mot 2009 og en mister dermed muligheten til å føre noe tilbake fra 2012.

Eksempel 2:

Samme forutsetninger som ovenfor, men med den endring at avskrivningssatsen i utlandet er 10%.

	2006		2007		2008		2009		2010		2011		2012	
	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland	Norge	Utland
Inntekt	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500	500
Avskrivning	200	100	160	90	128	81	102	73	82	66	66	59	52	53
Resultat	300	400	340	410	372	419	398	427	418	434	434	441	448	447
Skatt 28%	84	112	95	115	104	117	111	120	117	122	122	123	125	125
Maks kredit	84		95		104		111		117		122		125	
"Til gode" innenfor maks kredit	-		-		-		-		-		-		(0)	
Ubenyttet kreditfradrag	28		20		13		8		5		2		-	

Av eksempelet fremgår det at ubenyttet kreditfradrag (overskytende utenlandsk skatt) opparbeidet i de første årene ikke kan benyttes innenfor den foreslåtte frem- og tilbakeføringsperioden.

Eksempel 3:

Beskatning av opsjoner er et annet eksempel hvor tre års frem- og tilbakeføringsperioden ikke er tilstrekkelig. I Norge blir disse beskattet ved utøvelse, mens opsjoner i enkelte andre land

blir beskattet ved tildeling. Ettersom tidspunktet fra tildeling til utøvelse i mange tilfeller kan være godt over tre år, vil en mulig dobbelbeskatning i dette tilfellet ikke forhindres ved innføring av en frem- og tilbakeføringsperiode på tre år.

Eksemplene viser at en frem- og tilbakeføringsadgang på tre år i kombinasjon med at ubenyttet kreditfradrag skal periodiseres til det år som ligger nærmest det inntektsår da fradragsretten oppstår, ikke er tilstrekkelig for å unngå dobbelbeskatning som følge av tidfestingsforskjeller. Etter OLFs mening må det innføres en frem- og tilbakeføringsadgang utover tre år. Eksemplene viser at en slik frem- og tilbakeføringsadgang bør være på 10 år. I tillegg mener OLF at det ved tilbakeføring av ubenyttet kreditfradrag ikke bør være noen begrensning til hvilket inntektsår tilbakeføringen kan foretas til.

7. Underskudd i Norge – metode for fastsettelse av det maksimale kreditfradraget (kap. 5.8)

I de tilfeller skattyter har positiv inntekt fra utlandet og globalinntekten er null eller lavere utlignes det ikke skatt på globalinntekten. Det vil følgelig ikke være skatt å fordele mellom norsk inntekt og utenlandsinntekten, og det maksimale kreditfradrag blir null i disse tilfellene. Skattyter må betale skatt for inntekten i utlandet, men vil ikke få fradrag i Norge for skatt betalt i utlandet ettersom det ikke er utlignet norsk skatt det kan kreves fradrag i.

Departementet vurderer en alternativ metode for å forebygge slik dobbelbeskatning. Metoden innebærer at det maksimale kreditfradraget fastsettes til en beregnet norsk skatt på utenlandsinntekten selv om slik skatt ikke er ilignet skattyter. Det vises videre til at en slik metode uansett vil forutsette en utvidelse av gjeldende frem- og tilbakeføringsadgang for ubenyttet kreditfradrag. Departementet foreslår derfor ingen endringer i selve metoden for fastsettelse av det maksimale kreditfradraget

OLF mener det må foretas endringer for å unngå dobbelbeskatning i de tilfeller skattyter har positiv inntekt fra utlandet og globalinntekten er null eller lavere. En slik dobbelbeskatning kan unngås ved den alternative metoden som departementet har vurdert, nemlig å beregne det maksimale kreditfradraget på bakgrunn av en beregnet norsk skatt på utenlandsinntekten. Ubenyttet kreditfradrag bør i slike tilfeller kunne frem- og tilbakeføres mot skatt betalt av norsk inntekt i (enten tidligere eller) senere år, ettersom den norske skattepliktige inntekten har økt som følge av at utenlandsinntekten har redusert underskudd til fremføring. Ved å tillate at ubenyttet kreditfradrag i slike tilfeller kan benyttes mot skatt betalt av norsk inntekt, unngår en dobbelbeskatning.

Beregning av det maksimale kreditfradrag

For å fastsette det maksimale kreditfradrag må utenlandsdelen av skattyters globalinntekt fastsettes. Siden norsk skatt på globalinntekten fastsettes på bakgrunn av skattyters netto utenlandsinntekt, må også utenlandsdelen fastsettes på bakgrunn av skattyters netto utenlandsinntekt.

Tilordningen av inntekter og kostnader mellom de ulike inntektskategoriene skal som hovedregel fortsatt skje etter en direkte tilordningsmetode. Nedenfor kommenteres noen av forslagene fra departementet hvor det foreslås endring.

8. Mottatt konsernbidrag (kap. 5.9.3)

Det foreslås at avgiverselskapets fordeling av avgitt konsernbidrag mellom Norge, og utlandet fordelt på inntektskategoriene inntekt fra lavskatteland, inntekt fra petroleumsutvinning og

annen utenlandsinntekt, legges til grunn for tilsvarende fordeling av mottatt konsernbidrag i mottakerselskapet.

Ettersom mottatt konsernbidrag nå skal foretas basert på avgiverselskapets fordeling av avgitt konsernbidrag, vil forslaget til finansdepartementet i prinsippet medføre en skjerpelse av dagens regler. Innenfor dagens regler kan mottatt konsernbidrag benyttes til å kompensere for en eventuell avkorting som følge av at finansutgifter blir tilordnet utenlandsinntekten ved beregning av maksimal kredit. Under forutsetning av at avgiverselskapet kun driver virksomhet i Norge, vil en slik mulighet bli avskåret med Finansdepartementets forslag.

9. Gjeldsrentefradrag/Finansutgifter (kap. 5.9.4.2.1)

Departementet foreslår at gjeldsrentefradrag/finansutgifter skal fordeles på de ulike inntektskategoriene etter forholdet mellom brutto formuesverdier som tilordnes hver av disse inntektskildene. Fordelingen skal foretas på bakgrunn av skattemessig nedskrevne verdier.

OLF vil prinsipielt hevde at en slik metode ikke er praktisk anvendbar. Dette vil medføre en inndeling av selskapenes formuesposter på fire ulike kategorier; Norge, utenlandsinntekt fra lavskattelend, utenlandsinntekt fra petroleumsutvinning og annen utenlandsinntekt. En slik inndeling av hver enkelt formuespost også hos morselskapet, vil medføre et betydelig merarbeid for skattyterne. Etter OLFs mening bør gjeldsrenter/finansutgifter fortsatt fordeles etter et nettoinntektsprinsipp.

I den grad departementet likevel kommer til at slik metode skal benyttes for fordeling av gjeldsrentefradrag/finansutgifter, må det innføres klare regler for hvilke formuesposter som skal inngå i en fordeling og hvilke som skal holdes utenfor. Videre må det defineres klart hvilke kriterier som legges til grunn for hvordan de ulike formuespostene skal fordeles til de ulike inntektskategoriene. Det vises i den forbindelse til de uklarheter som har vært knyttet til regelverket om fordeling av netto finansposter mellom sokkel og land i henhold til petr.sktl. § 3 d.

10. Kildeskatt på renteinntekter

Et annet problem som ikke tas opp i departementets høringsnotat er kildeskatt på renter. Dette er et problem som allerede eksisterer innenfor dagens regler og som kan forsterkes som et resultat av de endringer som foreslås i høringsnotatet.

Kildeskatt på renter kan for eksempel være aktuelt for morselskaper som ikke driver noen form for utenlandsvirksomhet, men som følge av lån til utenlandske datterselskaper må betale kildeskatt på renter. Slik kreditreglene fungerer og med de foreslåtte endringene kan en i et slikt tilfelle risikere at en ikke får fradrag for kildeskatt på renter selv om kildeskatten ofte er 10-15%, mens samme inntekt blir beskattet med 28% i Norge. Under dagens system kommer dette av at renteinntekten som det beregnes kildeskatt på blir å betrakte som utenlandsinntekt, og dermed også trekker til seg gjeldsrenter og følgelig reduserer maksimal kredit. Også under den foreslåtte metoden for fordeling av gjeldsrenter, vil det i et tilfelle hvor utenlandsinntekten kun består av renteinntekter kunne oppstå situasjoner hvor en ikke får kredit for kildeskatten på renteinntekter som en følge av at finansutgifter tilordnes utenlandsinntekten og reduserer maks kredit.

Som en følge av ovenstående mener OLF at kildeskatt på renter bør unntas fra denne kreditregelen. Maksimal kreditfradrag for kildeskatt på renter kan fastsettes ved å multiplisere utenlandsinntekten, dvs. renteinntekten, med skattesatsen. Altså en tilsvarende metode som

benyttet etter skatteloven § 16-30 for å fastsette aksjeselskapers rett til kreditfradrag på skatt på utbytte fra datterselskap. En vil med en slik metode sikre at en får effektivt fradrag for betalt kildeskatt på renter i utlandet. For de tilfeller en ikke får fradrag for kildeskatt på renter som en følge av at globalinntekten er null eller lavere vises det til pkt. 7.

11. Minstefradrag (kap. 5.9.4.2.3)

Ved fastsettelse av det maksimale kreditfradrag, samt ved fastsettelse av skattenedsettelsen etter den alternative fordelingsmetode, framgår det av høringsnotatet at minstefradrag og diverse andre fradrag skal tilordnes Norge selv om skattyter opptjener arbeidsinntekt i en annen EØS-stat. Opptjener skattyter imidlertid hele eller tilnærmet hele sin samlede arbeidsinntekt i en annen EØS-stat, foreslås det at fradragene fullt ut skal tilordnes utlandet.

Det er ikke angitt nærmere hva som er definisjonen på "tilnærmet hele", og hvor stor andel av inntekten som skal opptjenes i annen EØS-stat for at fradragene skal tilordnes utlandet, og det er behov for en klargjøring av dette. Det må også avklares om det er kun størrelsen på inntekten som er avgjørende, og ikke oppholdstid.

OLF vil anbefale at forslaget blir utvidet til å gjelde alle land, og ikke bare EØS-land. Å lage forskjellige regler for fordeling av minstefradraget og andre fradrag (individuell pensjonsavtale, foreldrefradrag, personfradrag, underholdsbidrag og særfradrag), etter hvilket land skattyter arbeider i, er ingen god løsning da OLF ikke ser noen grunn til å forskjellsbehandle skattytere som arbeider i eller utenfor EØS-stater. Internasjonalisering av norsk næringsliv og kompetanse tilsier ikke at spesielle skatteregler utelukkende skal gjelde innenfor EØS-området. Det vil dessuten være unødvendig kompliserende dersom en person innenfor samme inntektsår har arbeidet både i et EØS-land og et ikke-EØS-land, i tillegg til i Norge, å fordele de ulike fradragene. Lik behandling mellom alle land vil gjøre reglene lettere å håndtere. Det kan også stilles spørsmål ved om bestemmelsene om ikke-diskriminering i skatteavtalene Norge har inngått stiller krav til hvordan disse fradragene skal fordeles.

Med vennlig hilsen

OLF Oljeindustriens Landsforening

Per Terje Vold

Adm. direktør